

26.10

niedziela, 19.00
NFM, Sala Główna ORLEN

RECITAL CHOPINOWSKI

Eric Lu, fot. Wojciech Grzędziński

Eric Lu – fortepian

Program

Fryderyk Chopin (1810–1849)

Nokturn cis-moll op. 27 nr 1 [7']

Barkarola Fis-dur op. 60 [10']

Polonez B-dur op. 71 nr 2 [8']

Mazurek H-dur op. 56 nr 1 [5']

Mazurek C-dur op. 56 nr 2 [2']

Mazurek c-moll op. 56 nr 3 [8']

Sonata fortepianowa b-moll op. 35 [24']

I. *Grave – Doppio movimento*

II. *Scherzo*

III. *Marche funèbre*

IV. *Finale. Presto*

Po koncercie Eric Lu spotka się z melomanami
przy Księgarni Niskie Łąki (na poziomie 0).

Prosimy o nagradzanie
artystów brawami
po zakończeniu
całego utworu.

z przyjemnością wita zaszczytnego gościa – Erica Lu, zwycięzcę XIX Międzynarodowego Konkursu Pianistycznego im. Fryderyka Chopina. Podczas niedzielного recitalu artysta wykona interpretacje dzieł polskiego kompozytora, które zapewniły mu przyznawany w Warszawie laur.

Zdobywca pierwszego miejsca XIX Międzynarodowego Konkursu Pianistycznego im. Fryderyka Chopina ma dwadzieścia siedem lat. Wielu miłośników pianistyki pamięta go z pewnością z muzycznych zmagani sprzed dziesięciu lat, kiedy otrzymał czwarte miejsce (zwyciężył wówczas Seong-Jin Cho). Lu jest drugim w historii amerykańskim zwycięzcą Konkursu Chopinowskiego. Urodził się w Massachusetts jako potomek chińskich imigrantów (z Chińskiej Republiki Ludowej oraz Republiki Chińskiej). Studiował w filadelfijskiej Curtis Institute of Music pod kierunkiem Jonathana Bissa oraz Roberta McDonalda, jednego z jurorów tegorocznej edycji. Jego nauczycielem był też zwycięzca konkursu z 1980 roku *Đặng Thái Sơn*, również tegoroczny juror (przypomnijmy, że członkowie jury wyłączeni są z głosowania na swoich podopiecznych).

Wśród kluczowych dla kariery Lu osiągnięć znalazło się zwycięstwo w jednym z najważniejszych na świecie konkursów pianistycznych – tym zorganizowanym w Leeds w 2018 roku, co poskutkowało kontraktem z wytwórnią Warner. Wśród jego nagrań znajdziemy dzieła najważniejszych niemieckich kompozytorów fortepianowych: Mozarta, Beethovena, Schuberta (szczególnie wart uwagi jest album Lu z sonatami tego ostatniego twórcy, pochodzący z 2022 roku), Schumanna i Brahmsa. Z dzieł Chopina Amerykanin nagrał dotychczas jedynie *Balladę f-moll* op. 52 oraz *Preludia* op. 28.

Podczas koncertu usłyszymy interpretacje utworów, które Erik Lu wykonał w pierwszych trzech etapach konkursu. Recital otworzy *Nokturn cis-moll* op. 27 nr 1 – jedno z najmroczniejszych dzieł tego gatunku, powstałe w pierwszych latach pobytu Chopina w Paryżu. W centrum formy kompozytor umieścił skonstrastowany z wyjściowym nastrojem wzlot afektu rozwijający się w efemeryczną, jakby mazurkową radość. W interpretacji Erika Lu części skrajne, z eksponowaną zamianą tercji mollowej na durową, stają się pretekstem do medytacji o egzystencjalnym wydźwięku.

Barkarola Fis-dur op. 60 znalazła się w programie trzeciego z konkursowych recitali. To z kolei jeden z ostatnich utworów Chopina, stworzony w 1845 roku. Mowa o typowym włoskim gatunku muzyki wokalne, kojarzonym z weneckimi gondolierami, szeroko obecnym w operach tego czasu. W Chopinowskiej kompozycji brak do-

słowności i o ile Lu, grając ją dziesięć lat temu, zainteresowany był jeszcze ewokacją „kołysania”, o tyle dzisiejsza jego interpretacja wymyka się spod tego szablonu. Pianista, płynąc przez kontrapunkty i zawirowania dźwiękowego ośrodka, stworzył tym razem wyhamowane studium barwy i nieprzewidywalnego, ale idealnie wystudiowanego rubato. Dowiódł, że muzyka ta dobrze radzi sobie bez wybuchów pasji, w dźwiękowym skupieniu. Nawet pomyślana jako stretto końcówka dzieła nie przestaje być nośnikiem melodii.

Mazurki z op. 56 są niewiele młodsze, bo zostały skomponowane w 1843 roku. Jak wszystkie przykłady tego gatunku, łączą one w sobie cechy różnych polskich tańców wykorzystujących charakterystyczny rytm: mazura, oberka i kujawiaka. W *Mazurku H-dur* nr 1 właśnie zamasyzty mazur interpolowany jest lotnymi fragmentami niby-oberka. Rodzi się on jednak za każdym razem nieśmiało, niby wyobrażenie wschodzącego słońca, co zdobywca Chopinowskiego lauru wychwytił. W drugiej z miniatur Eric Lu odnalazł różne twarze przekornego mazura: od drapieżnej, po nastrojową. Z kolei w trzecim, najbardziej rozbudowanym mazurku taniec ten pojawia się epizodycznie jako obietnica pocieszenia wśród nie zawsze pozytywnych myśli. Jak wszędzie, tak i tutaj pianista jest uważnym obserwatorem ulotnej Chopinowskiej polifonii. Do ostatnich taktów tego lamentacyjnego utworu, wśród bukietu wrażeń, jakie proponuje Lu, trudno przewidzieć rozwiązanie.

Być może najciekawszym punktem programu jest *Polonez B-dur* op. 71 nr 2 – dzieło przez Chopina niewydane (ostatnim autoryzowanym opusem był ten o numerze 65). Skomponowany został jeszcze w Polsce w 1828 roku i przetrwał dzięki odpisowi poczynionemu przez siostrę artysty. Jest utrzymany w popisowym stylu brillant, od którego zaczynał twórca *Ballad*. Może się to wydać zaskakujące, ale pod palcami Lu słychać tu i słodycz Schuberta, i nieco Beethovenowskiej burzy. Pianista wydobywa tu z instrumentu zarówno czysty ton dzwonków, jak i zasadniczy temat, a wszystko przy zachowaniu charakterystycznego kroku stylizowanego poloneza.

Recital zwieńczy *Sonata fortepianowa b-moll* op. 35 z 1839 roku zawierająca jedną z najbardziej rozpoznawalnych Chopinowskich melodii, a mianowicie *Marsz żałobny*, który artysta ułożył dwa lata wcześniej – w wigilię rocznicy wybuchu powstania listopadowego. Utwór ten wręcz rozsadza emocje. Taka jest też interpretacja Lu, który wykorzystuje masyw dźwięku, by dotrzeć do wszystkich zakamarków sali. W pierwszej części amerykański pianista uwypuklił kontrast między (pokrewnymi) tematami i dlatego udało mu się utrzymać tak bogate w ekspresję przetworzenie.

Także w *Scherzu* postawił na kontrast w dziedzinie wolumenu brzmienia. Interpretatorzy widzieli w tej części treści demoniczne – Lu trzyma je w ryzach, powstrzymując tempo, co jest być może jeszcze bardziej przerażające. W takich okolicznościach marsz żałobny oraz słynne, następujące po nim „ogadywanie” w finale należą już do innej rzeczywistości i próżno o nich pisać.

SZYMON ATYS

Organizator:

NFM – instytucja kultury współprowadzona przez:

Wrocław miasto spotkań

Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

DOLNY
ŚLĄSK

Mecenas

Tytułarny NFM:

Mecenas

NFM:

STRABAG
WORK ON PROGRESS

BMW
Bońkowsky

Partner

strategiczny NFM:

LOKUM
DEVELOPMENT

Partnerzy NFM:

Sudety+
Stowarzyszenie Muzyki i Kultury

FANUC

Bank Półki

Partnerzy medialni NFM:

TVP
KULTURA

TYGODNIK
POWSZECHNY

dwójka
POLSKIE RADIO

Radio Muzyki
Chopin

RADIO
WROCLAW

polmic.pl

www.wroclaw.pl

iram
oraz wszystkie media